

Carta del Prelat (Juny 2007)

Carta de Mons. Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. Aquest mes, aborda els misteris de la Trinitat i l'Eucaristia.

05/06/2007

Els passats dies, continuant amb els viatges pastorals d'alguns caps de setmana, he pogut anar a Estocolm. També en aquells «pobles freds del nord d'Europa» (*Camí*, n. 315) —així s'expressava sant Josepmaria fa molts anys— es va difonent l'esperit

de l'Obra. No dubto que s'expressava amb aquests termes només perquè s'arribava a aquelles latituds amb *elignem veni mittere in terram* (Lc 12, 49) que havia après de Jesucrist. He donat moltes gràcies a Déu, perquè ens ajuda a comprovar el compliment dels *somnis* del nostre Pare. I a participar activament a més a més en la seva realització, mitjançant l'oració, la mortificació optimista i generosa, i el compliment dels deures propis de cadascun. Procedim sempre així, ben units a tots els cristians i entre nosaltres, col·laborant en l'expansió de l'Església per tot el món.

L'arrel de l'eficàcia sobrenatural, ho sabem bé, s'enrobusteix amb una intensa i profunda vida interior, fruit de l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes. Per això, què important és que acudim cada dia amb més intimitat a la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat!

Fem nostra la tradició de la pregaria a l'Església del Trisagi Angèlic, amb el bon desig d'unir-nos a la lloança i acció de gràcies que la humanitat sencera té el deure de dirigir al nostre Déu, tres vegades Sant, que ens ha creat i redimit, i que s'afanya a dur a terme la tasca de la nostra santificació. Esforcem-nos a aprofitar amb molta intensitat aquests dies; afanyem-nos amb totes les nostres forces a convertir les vint-i-quatre hores de la jornada en un cant de glòria a la Trinitat Beatíssima. Repetim sovint, amb la boca o amb el cor, les paraules de la litúrgia: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth. Pleni sunt caeli et terra gloria tua!* (*Missal Romà*, Ordinari de la Missa); Sant, Sant, Sant és el Senyor, Déu de l'univers. El cel i la terra són plens de la vostra glòria.

La meditació del misteri de la Santíssima Trinitat hauria de ser aliment habitual de les ànimes

cristianes. Sant Agustí afirma que «aquest és el nostre goig complert i no hi ha altre major: gaudir de la Trinitat de Déu, a la imatge de la qual hem estat fets» (*Sobre la Trinitat*, I, 18). Com exposa gràficament la Sagrada Escriptura, els que procuren conduir-se en els seus pensaments i accions segons Déu, *seran com un arbre arrelat vora l'aigua, que fa fruit quan n'és el temps, i el seu fullatge mai no es marceix* (*Sal* 1, 3). Amb una referència clara i constant al Déu U i Tri, fi últim de la nostra vida, tot el que complim en la terra —per poc important que aparegui als ulls humans— adquireix un gran valor. Al Senyor l'interessen totes les nostres coses, ens segueix amb la infinita delicadesa del seu Amor i de la seva Misericòrdia.

Sant Josepmaria, especialment durant els últims anys de la vida terrenal, al·ludia amb molta freqüència a aquest punt de la fe

cristiana. «Si estem en gràcia —deia, per exemple, el 1972—, l'Esperit Sant és enmig de la nostra ànima, donant caràcter sobrenatural a totes les nostres accions. I, amb l'Esperit Sant, hi són el Pare i el Fill: la Trinitat Beatíssima, que és un sol Déu. Som temple de la Trinitat, i podem parlar amb Déu senzillament, sense fer cap raresa, posant-nos damunt de nosaltres mateixos, trepitjant-nos a nosaltres mateixos, com es trepitja el raïm en la premsa, perquè no som res. Ens fiquem allí, en el fons de la nostra ànima, per explicar-li el que ens passa: demanant, adorant, desagreujant, estimant» (Apunts de la predicació oral, 12-X-1972).

Acudim amb íntima i forta devoció a la Santíssima Trinitat en els pròxims dies. Aquesta disposició ens ajudarà també a preparar-nos per a assaborir amb fruit saborós les altres grans solemnitats litúrgiques d'aquest mes: la del Corpus Christi i la del Sagrat

Cor de Jesús. Créixer en pietat eucarística significa aprofundir en el misteri de la Santíssima Trinitat, ja que —com recorda el Papa en la seva recent exhortació apostòlica sobre la Sagrada Eucaristia— «la primera realitat de la fe eucarística és el misteri mateix de Déu, l'amor trinitari (...). En l'Eucaristia, Jesús no dóna "alguna cosa", sinó que es dóna Ell mateix; ofereix el seu cos i vessa la seva sang. Lliura així tota la seva vida, manifestant la font originària d'aquest amor diví» (Benet XVI, Exhort. ap. *Sacramentum caritatis*, 22-II-2007, n. 7).

Com s'esbalaïa sant Josepmaria, diàriament, en contemplar la presència i l'acció de Déu Tri en els textos de la Missa! Ens ho va escriure en una de les seves homilies, i ens va assenyalar que «aquest corrent trinitari d'amor pels homes es perpetua de manera sublim en l'Eucaristia (...). La Trinitat sencera

actua en el sant sacrifici de l'altar» (*És Crist que passa*, n. 85). Estimava detenir-se, de manera especial, en l'actuació del *Gran Desconegut*, anhelant que deixés de ser-ho per als cristians. Animava tots a dirigir-se més i amb major continuïtat a cada Persona divina, distingint-les sense separar-les, perquè «tota la Trinitat està present en el sacrifici de l'Altar. Per voluntat del Pare, cooperant l'Esperit Sant, el Fill s'ofereix en oblació redemptora. Aprenguem a tractar la Trinitat Beatíssima, Déu U i Tri: tres Persones divines en la unitat de la seva substància, del seu amor, de la seva acció eficaçment santificadora» (*Ibid.*, n. 86).

Benet XVI ens insisteix que «cal despertar la consciència del paper decisiu que exerceix l'Esperit Sant (...) en l'aprofundiment dels divins misteris» (Exhort. ap. *Sacramentum caritatis*, 22-II-2007, n. 12). I puntualitza el Sant Pare: «És molt

necessari per a la vida espiritual dels fidels que prenguin consciència més clara de la riquesa de l'anàfora: a més de les paraules pronunciades per Crist en l'Última Cena, aquesta conté l'epiclesi, la invocació al Pare perquè faci descendir el do de l'Esperit a fi que el pa i el vi es converteixin en el cos i la sang de Jesucrist, i perquè "tota la comunitat sigui, cada vegada més, cos de Crist". L'Esperit que invoca el celebrant sobre els dons del pa i del vi posats sobre l'altar és el mateix que aplega els fidels "en un sol cos", i fa d'ells una ofrena espiritual agradable al Pare» (*Ibid.*, n. 13).

Com podem apropiarnos d'aquesta Vida divina que descendeix del cel a la terra en la Santa Missa, i que se'ns lliura a cadascun en la Comunió sacramental? Preparant-nos tan bé com sigui possible per rebre el Senyor i fent acuradament, amb delicadesa, l'acció de gràcies després

de la Missa. Penseu que, en aquests pocs minuts en què Jesucrist es troba sacramentalment present dintre de nosaltres, es realitza la unió més íntima que cap imaginar entre el Creador i la criatura. I aquesta unió es perllonga després durant la jornada, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant. Són les teves genuflexions un acte de rendida adoració? Surten de la teva ànima actes de fe, d'esperança, de caritat? Demanem com Dimas, el bon lladre, que Jesús es recordi de nosaltres i que nosaltres el tinguem molt present? L'Eucaristia és manifestació de la infinita misericòrdia de Déu; no només no ens rebutja, sinó que, en lliurar-se'ns com a aliment, ens identifica amb Ell: desitgem que sigui aquest el nostre viure.

«Quan hàgiu combregat, i el cor s'us vagi a donar gràcies a Déu — ensenyava sant Josepmaria—, considereu que heu rebut la

Humanitat Santíssima de Jesucrist — el seu Cos, la seva Sang, la seva Ànima— i la seva Divinitat; i, amb Jesucrist, tota la Trinitat, perquè el Pare, i el Fill, i l'Esperit Sant són inseparables. Penseu que, en destruir-se les espècies sacramentals, desapareix la presència real, però queda en les nostres ànimes i en els nostres cossos —que són el seu temple (cf. 1 *Cor* 3, 16)— Déu Esperit Sant.

»Ja veieu: no tant sols passa Déu, sinó que roman en nosaltres. Per dir-ho d'alguna manera, és en el centre de la nostra ànima en gràcia, donant sentit sobrenatural a les nostres accions, mentre no ens oposem i el fem fora d'allí pel pecat. Déu està amagat en vosaltres i en mi, en cadascun» (Apunts de la predicació oral, 8-XII-1971).

Aquests consells del nostre Pare ens ajudaran a preparar-nos per a la

seva festa, el proper dia 26. Demaneu la seva intercessió perquè cadascuna, cadascun, donem un decidit pas endavant en la nostra vida espiritual, que es resumeix a conèixer, tractar i estimar la Trinitat en la terra, per gaudir després de Déu per tota l'eternitat.

D'altra banda, com sabeu, el 14 d'aquest mes faré, si Déu vol, setanta-cinc anys. El millor regal que podeu oferir-me és una oració més intensa. Demaneu al Senyor que em perdoni per les vegades que no li he donat l'amor que Ell esperava, que segueixi enviant-me la seva gràcia, que tracti amb major intimitat Déu Pare, Déu Fill, Déu Esperit Sant, i Santa Maria, Mare nostra.

Gran ha estat la meva alegria la setmana passada, en l'ordenació presbiteral de trenta-vuit diaques de la Prelatura. Ara hem de fer-los costat encara més, perquè siguin

sacerdots sants de Jesucrist. He tingut molt presents els tres primers preveres, i els he pregat que, com ells van respondre, així vulguem —totes i tots— donar consistència més gran a la nostra ànima sacerdotal; és a dir, més tracte amb el Mestre, preocupació constant per les ànimes; perseverança, que res no fa defallir (cf. *Camí*, n. 934).

Seguiu pregant per les meves intencions; per l'Església i pel Pontífex Romà, per la santedat dels preveres i de tots els fidels, per l'extensió de l'Església en el món sencer.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2007.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juny-2007/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juny-2007/) (07/08/2025)